

Пианистката Анжела Тошева

разните, самобитни и съвременни мислещи музиканти днес.

След дипломирането си в класовете на проф. Мара Петкова, проф. Богомил Стършенов и проф. Лили Атанасова в ДМА тя защитава докторат по камерна музика и усъвършенства изпълнителското си изкуство, посещавайки майсторски курсове в различни страни, като курсовете на Дьорд Шебьо в Швейцария и Унгария оказват решаващо творческо влияние.

Лауреат е на престижни международни награди (Casagrande, Usti nad Labem, конкурса „Лист-Барток“, „Златното перо“ на Classic FM Radio и други.). Още през студентските години тя обръща поглед към различни жанрове и стилове, като в резултат на това сега владее огромен репертоар, включващ клавирна музика от Маршан и Купрен до Ксенакис.

Следват успешни концерти и концертни турнета в Бразилия, България, Италия, Франция, Португалия, Испания, САЩ, Ирландия и Канада.

Мотивирана от любов към звукозаписното изкуство, Анжела Тошева развива активна дейност като студийн музикант, записвайки за БНР и БНТ, издава общо седем компактдиска с американските музикално-продуцентски компании CONCORD RECORDS и LABOR RECORDS.

Сега Анжела Тошева живее и работи като музикант на свободна практика в София, занимава се с концертна, звукозаписна и продуцентска дейност, като през 2003 г. основава Софийски международни майсторски курсове по музика, които през 2005г. ще се проведат за трети път.

В МЪДРОТО ПРЕМЪЛЧАВАНЕ СЕ СЪСТОИ ИСТИНСКИЯТ ПРОФЕСИОНАЛИЗЪМ

● *Застраховането е въпрос на стандарт на живота*

Възпитаничка на Музикалната академия в София, Анжела Тошева върви по дълъг и сложен път, за да бъде един от най-многообразните, самобитни и съвременни мислещи музиканти днес.

когато интерпретирате в камерната музика или когато свирите с оркестър?

- Ако подреда по важност и брой концертите, в които съм участвала през последните 16 години, безусловно нареждам на първо място соловите рецитали, след това свиренето с оркестър и накрая участието в камерни формации. По природа съм интровертен тип, което съпада с характера на рецитала, докато солирането с диригент и оркестър е колективно изкуство и там трябва да си максимално ясен както за диригента, за първия и последния оркестрант, така и за публиката. Може би рециталът е моя територия и поради факта, че не съм имала възможност да свира често с оркестри. При рецитала много ме улеснява липсата на задължението да кокетнича с публиката, колкото и сполучливи да са начините за това. Най-вече при рецитала усещам почти персонален контакт с публиката, колкото и да е непозната тя и колкото и непопулярна да е музиката, която изпълнявам. Това ми дава полет на мисълта и желание за откровено споделяне чрез звуците. А за камерните ансамбли съм убедена, че е въпрос на голям късмет да намериш съмишленици, което ми се е случвало много рядко и затова не съм се появявала в тази роля така често, както бих желала. Изключвам случаите, когато камерното музициране се налага по задължение или когато не мога да откажа на колега или приятел, който ми е симпатичен - тогава

концерт никога не става само това, което е решил диригентът, защото индивидуалността ми излиза на преден план и става нещо между неговата и моята концепция, без това да е постигано с конфликт по време на репетиционния процес. В края на крищата това, което имам да кажа, интуицията ми подсказва как да го постигна, колкото и трудна да е ситуацията. Свиренето с оркестър е колективно изкуство в движе-

ският професионализъм. В нашето изкуство за опитен и зрял се смята този музикант, който е претърпял. За мен то е неразривно свързано с постоянното премълчаване на най-важното - от автоцензурата, изкривената самоподготовка до неизбежната бедност на идеите и финансите. Всичко това довежда до непростимо самоограничаване и на практика спиране на животелните процеси на обмен на информация и обновление на идеите,

ние. Предварителното презастраховане е невъзможно, а е важна само ситуацията в момента, опираща се на дълга самоподготовка, голям късмет и вдъхновение. Защото, ако само за миг един оркестрант се усъмни в подготовката и качествата на солиста, настроението му моментално се предава на целия оркестър със скоростта на светлината и тогава за нищо на света доверието към него не може да се възстанови напълно.

Присъствието на диригента обогатява или потиска творческото ви проникновение?

- Провокира от само себе си най-градивните и устремени неща у мен към по-голяма яснота и свършенство. Получава се така, като че ли си споделяме кой докъде е стигнал, ако диригентът стои на мястото си. Но често пъти това сътрудничество има абсурдно разтегливи рамки - от психическо единоробство - кой има по-стройна и внушаваща концепция и присъствие, до пълно сливане на целите и идеите между солиста и диригента. И всичко това по време на общото свирене - без значение дали на репетиция, или на концерт. След като тези летящи процеси безвъзмездно изтекат в отминалия миг, в повечето пъти само си кимваме и си казваме „добре“ или „нищо“. Когато бях по-млада, това много ме шокираше, тъй като имах цяла лавина от въпроси, които си мислех, че след репетиция поне трябва да се кажат между диригента и солиста. Постепенно излязох от въображаемите диалози между диригента и мен. Може би в това мъдро премълчаване се състои истин-

което поне за нас, артистите на свободна практика, е жизнено необходимо.

Вие подготвяте сама майсторски класове. Конфронтират ли се педагогът и артистът?

- Майсторският клас по съвременна клавирна интерпретация е изцяло моя инициатива и го организирам с подкрепата както на няколко приятели-спонсори, така и с няколко институции. Той се провежда в залата на СБК и е най-прекрасният начин да обновявам представите си за клавирната музика и как новото поколение я приема и изпълнява. След това дълго време живея с впечатленията от споделеното време с всеки един от желаещите да участва. Тази година те бяха много по-добри от миналата. Това за мен означава, че студентите и учениците все по-малко се боят от това какво биха казали техните преподаватели или съкурсници.

Лукс ли е застраховането за един пианист, особено когато разчитате сто процента на своите пръсти?

- Да, щом като направо е лично постижение, един артист на свободна практика да съумява да си внася здравните осигуровки, нещо, което допреди три години не беше възможно.

А кога би могло да стане естествено поддържана необходимост?

- Това е въпрос на стандарт, тогава вътрешното убеждение само идва като последица.

Разговаря
МАРИЯ МИТЕВА

Европа се запази, няма да коментирам. Културата е цялостен сложен механизъм и процес, в който, ако се махне върхът на пирамидата, обществото започва да функционира ненормално. Без всички видове култура в наличност в социалния живот веднага започва да се настанява нещо, което я поглъща.

Къде е по-голямото предизвикателство за един пианист -

камерното партньорство става по съвсем друг начин.

Трудно ли се адаптирате към концепцията за музикалното произведение на диригента, с когото работите?

- Не си спомням да съм имала проблем с диригент, поначало се адаптирам много бързо, независимо какво е личното ми мнение. Обикновено резултатът е, че на

Г-жо Тошева, какви според вас ще бъдат тенденциите за развитието на класическата музика през XXI век у нас и в световен мащаб?

- Все по-малко остават ангажираните на държавните институции за култура към своите творци и артисти у нас и по света. В същото време има все по-голяма масовост и стремеж с едно събитие да се обхвалят колкото се може повече хора с максимална печалба. Камерното изкуство, което винаги има най-вече публика от ценители, може да съществува само от частни спонсори, които у нас се намират само по приятелска линия. Все още у нас няма закон за спонсорството, за да бъде регулирано меценатството така, че да привлече богатите. Ние музикантите направихме така, че да не си запазим извоюваните преди демокрацията положителни моменти от структурите за организирано изпълнителство. В резултат сами си съсипахме крехките възможности за създаване на мрежа за концертиране из цялата страна, а не само в София. А последното поколение, което вече е на 15-16 години, си израсна прекрасно и без образователни концерти от класическа музика и тя изобщо не му е необходима. А защо това във всички други страни на Източна

ЗАСТРАХОВАТЕЛ

Издава „Застраховател прес“ ООД

ISSN 1310 - 2397

Основател МАКСИМ МАКСИМОВ

Директор ПЕТЪР АНДАСАРОВ

Отговорен редактор СЛАВИМИР ГЕНЧЕВ e-mail: slavimir@mail.bg

Редактор ИЛЕАНА СТОЯНОВА e-mail: istoyanova@mail.bg

Секретар на редакцията и арт уредник ЗЛАТКА ВЪЛКАНОВА

Оформление РАЙНА ПАНОВА

Коректори: ГАЛЯ ЛУЦОВА, МАРИЯ БОЗЕВА

Фоторепортер ГЕОРГИ ДЕРМЕНДЖИЕВ

Водещ броя СЛАВИМИР ГЕНЧЕВ

Адрес на редакцията:

София 1421, ул. „Крум Попов“ № 45-47, тел. 865 69 80, тел./факс 963 29 80

e-mail: vzastrahovatel@abv.bg

„Булбанк“ АД. Банков код 62196214. Банкова с/ка №1008530101

За точността и верността на публикуваните материали в специализираните страници на вестника отговорност носят застрахователните дружества, които са ги предоставили.

Предпечатна подготовка „ТОМЕС ГЛТК“ ООД

Редакционен съвет: проф. д-р на ик. н. ХРИСТО ДРАГАНОВ, доц. д-р НЕНО ПАВЛОВ, ГЕОРГИ АБАДЖИЕВ, ДОБРОМИР ГУЩЕРОВ, РУМЕН ЯНЧЕВ, ДИМИТЪР ЖЕЛЕВ

Редакционна колегия: АСЯ АКСЕНТИЕВА, АТАНАС ТАБОВ, ДАНИЕЛА КОНОВА, ВАЛЕРИ АЛЕКСИЕВ, доц. д-р ДИАНА ИВАНОВА, ЙОРДАН ГЕНЧЕВ, НЕДЯЛКО ЧАНДЪРОВ, ТЕМЕНУГА НЕНОВА, МАКСИМ МАКСИМОВ

Комисия за финансов надзор

Председател АПОСТОЛ АПОСТОЛОВ

Управление „Застрахователен надзор“

Ръководещ РАЛИЦА АГАЙН

София 1000, пл. „Света Неделя“ № 6,

тел. 940 48 05, 981 79 34, факс 981 78 58

Гаранционен фонд

Председател на УС БОРИСЛАВ МИХАЙЛОВ

София 1000, ул. „Граф Игнатиев“ №2, ет. 4,

тел.: 02/980 30 49, 980 66 72

Асоциация на българските застрахователи:

Председател ДАНИЕЛА КОНОВА

Зам.-председател ВЕНИСЛАВ ЙОТОВ

Главен секретар ЖЕНИ ПАРПУЛОВА

Председател на Контролния съвет ПЕТЪР АВРАМОВ

София, ул. „Света София“ 7, ет. 6, тел. 980 51 25

Асоциация на застрахователните брокери в България

Председател на УС ст. н. с. д-р ЯНАКИ АНДРЕЕВ

Зам.-председател КРАСИМИР ЖЕЧЕВ

Секретар АНЕТА ПЕТРОВА

Председател на Контролната комисия КОСТАДИН ПЕЕВ

1142 София, ул. „Г.С. Раковски“ №188 (на ъгъла с ул.

„Евлоги Георгиев“), тел./факс 963-36-85. Банка „Хеброс“ -

клон София, ул. „Сердика“ 20, АЗБ в България, банков код

80070318, сметка №1000251013

Фондация „Проф. д-р Велеслав Гаврийски“

Председател ст. н. с. д-р ЯНАКИ АНДРЕЕВ

Секретар доц. д-р ДИАНА ИВАНОВА

1142 София, ул. „Г.С. Раковски“ №188, тел./факс 963-36-85

Печат „Илинда - Евтимов“ ЕООД, тел. 962 29 48

Хонорари се изплащат всеки вторник от 15.30 до 17.30 часа.

Редакционно броят е приключен на 25.11.2005 г.